

La igualtat i la diversitat | Ester Busquets i Alibés .....

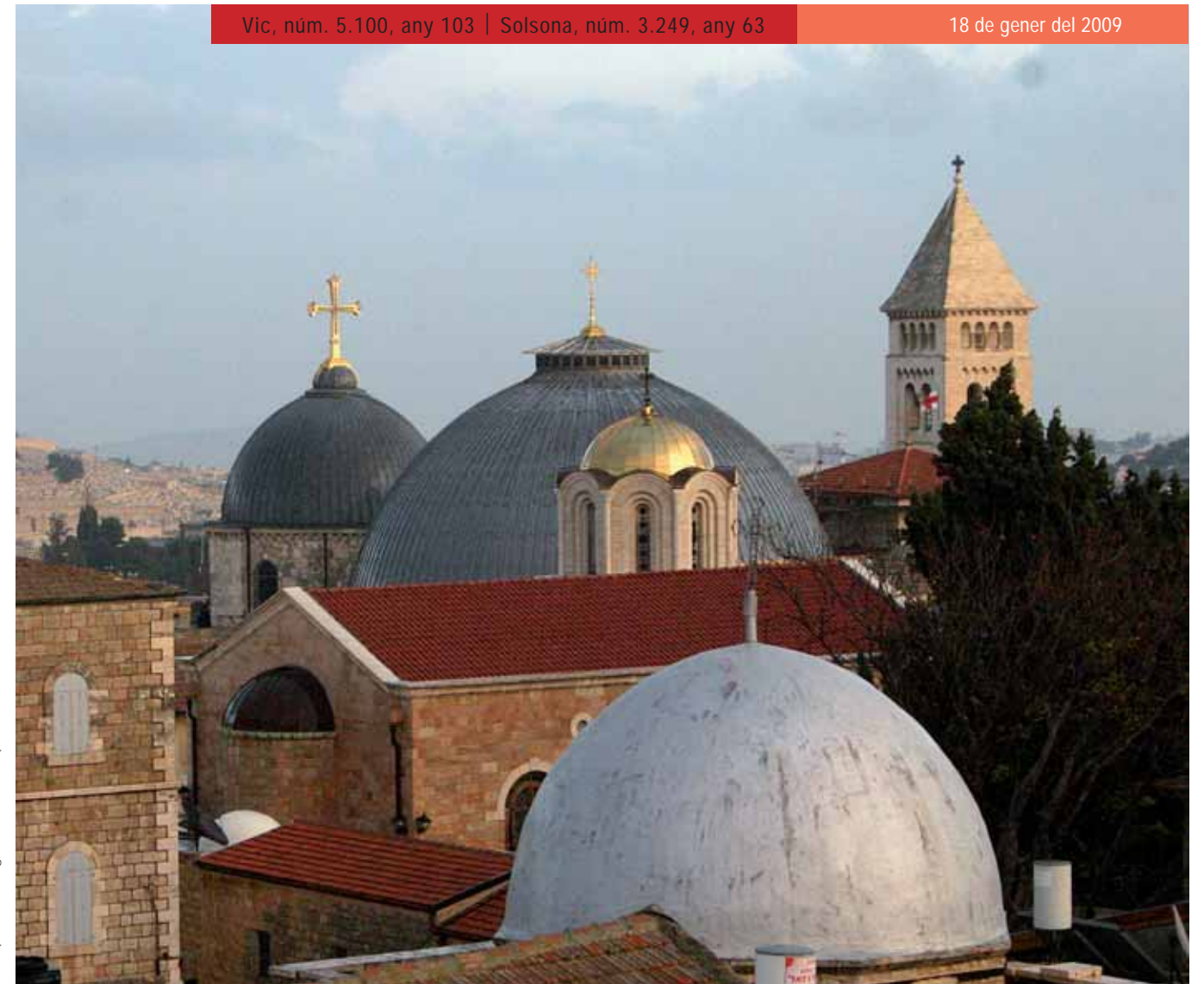
Comencem amb una pregunta: hi ha igualtat entre els homes? A Grècia, els primers pensadors es van adonar que la naturalesa no és igualitària. Tot do natural –la bellesa, la salut, la intel·ligència, la força...– està desigualmente repartit. No hi pot haver igualtat, perquè els homes naixem diferents. Per als grecs, la virtut també depenia de la naturalesa: alguns estaven fets per a manar, altres per a obeir. En una societat així era fàcil justificar les desigualtats, especialment l'esclavitud. El cristianisme no estarà d'acord amb aquesta convicció. Per als cristians, el que compta no són els dons naturals rebuts, sinó l'ús que fem d'aquests dons. Recordem la paràbola dels talents. El que val no és el nombre de talents sinó com donem rendibilitat a aquests talents. Apareix així la idea d'igual dignitat moral entre tots els éssers humans. És més, per als cristians la igualtat ve donada essencialment perquè tots naixem iguals, som creats a imatge i semblança de Déu, tots som fills d'un mateix Pare, «germans». Reconèixer que tots som iguals és reconèixer que tots tenim la mateixa dignitat, perquè en tots nosaltres hi ha un empremta de la divinitat.

La idea d'igualtat nascuda del cristianisme estarà, de forma més o menys encoberta, sota els orígens de la democràcia moderna. Paradoxalment, encara que la Revolució Francesa (1789) es va mostrar molt hostil contra l'Església catòlica, deu al cristianisme la noció d'igualtat, noció que s'inclourà més tard en la Declaració

dels Drets Humans (1948). Encara avui es constata que les civilitzacions que no han estat afaiçonades pel cristianisme tenen grans dificultats per a crear règims democràtics, perquè els costa reconèixer la idea d'igualtat.

Quan s'afirma que les persones som iguals entre nosaltres, més que la constatació d'un fet –que som iguals–, s'està prescrivint un norma: que hem de ser tractats com a iguals. Sovint, en la nostra societat, més que la igualtat constatem la diversitat. Entre nosaltres la diversitat és un fet. Però el terme diversitat remet a dos altres conceptes: la diferència i la desigualtat. La diversitat quan és mera diferència, per exemple, de trets físics, de sexe, de costums, d'idees..., ha de ser aplaudida i admirada, perquè enriqueix la societat; naturalment, sempre i quan aquests costums i aquestes idees respectin la dignitat humana. En canvi, la diversitat que revela desigualtat en el tracte, tant individual com col·lectiu, no pot ser tolerada ni apreciada, perquè és el resultat d'alguna forma d'injustícia, que és en benefici d'uns i en detriment d'uns altres. Una societat igualitària és aquella que protegeix les diferències, perquè els éssers humans som diferents, i lluita contra les desigualtats, perquè tothom hauria de tenir les mateixes oportunitats. Per als cristians treballar per una societat igualitària, que respecta la diferència sense caure en la desigualtat, és fer present el Regne de Déu en el món.

Cúpules de l'església del Sant Sepulcre de Jerusalem. Foto: P.Y.

full

DIOCESA

SOLSONA | VIC

Llibres | Els preveres d'avui, de Xavier Moll .....

Editorial Claret, dins la col·lecció A cel obert núm. 6 (14,5x21,5, 100 pp.), acaba de publicar aquest oportú llibre de Xavier Moll, prevere de la diòcesi de Menorca. Porta com a subtítol Notes de teologia pastoral i ha estat prologat per Josep Maria Rovira Belloso. En una de les frases del pròleg hi llegim: «Més val confessar amb sinceritat que el mal no és que manquin capellans, el que manca és Déu. I començar per la seva recerca.»

L'autor té l'encert de parlar del tema amb criteri personal, raonat i serè. I ho fa aportant una vintena de reflexions estructurades a l'entorn d'aquests tres eixos: «El clergue en destret (11); El poble ras (4); Els de fora (5)». D'acord en tot moment amb la seva manera

habitual de procedir: «La intenció és sempre arribar a les arrels teològiques dels problemes pràctics: no és tant dir com ho farem, sinó què vol dir i per què fem el que fem.»

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Mitjans de Comunicació
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 889 19 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 VIC

DIPOSIT LEGAL: 14.355/60

«Que ells siguin u en la seva mà» .....

Aquest és el tema de la Setmana de Pregària –dita també Octavari– per la unitat dels cristians que avui comença. Enguany el material que es farà servir ha estat preparat per les Esglésies de Corea. Es faciliten per a cada dia unes lectures bíbliques acompanyades d'un breu comentari i una oració final (textos que us poden proporcionar a la vostra parròquia o que podeu trobar a internet: www.telefonica.net/web2/ecumenic.cat).

El punt de partença del tema d'enguany és la situació de país dividit en què es troben, juntament amb la ferma voluntat de superar no solament les divisions polítiques sinó també les divisions entre les

Esglésies cristianes. Proposen una reflexió que porta a descobrir signes d'esperança en l'acció de Déu, que reconcilia el seu poble i li concedeix el do de la pau. En fer la tria s'han inspirat en el profeta Ezequiel i, de manera particular, en la segona visió del profeta en la qual apareixen dos bastons on ha d'escriure el nom dels dos reialmes de Judà i Israel i després ajuntar-los perquè es converteixin en un de sol (Ez 37,15-23). Amb un segon text (Ap 21,3-4) s'introdueix el tema de l'esperança, que ens fa comprendre que la unitat que Déu vol per al seu poble suposa conversió i renovació i que aquesta unitat és una nova creació engendradora de l'esperança de formar finalment un sol poble.

Diumenge II durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre de Samuel (3,3b-10.19)

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Eli i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Eli replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir.» I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Eli dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Eli replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.»

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Eli dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Eli compregué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta.» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.»

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

Salm responsorial (Salm 39)

Aquí em teniu: «Déu meu, vull fer la vostra voluntat.»

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (6,13b-15a,17-20)

Germans, el cos no és per a fornir, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador peca contra el seu propi cos.

No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no són vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriifiqueu-lo en el vostre cos.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (1,35-42)

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir "mestre", «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir "l'Ungit". I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quèfes, que vol dir Pedra.»

Defunció de Mn. Josep Esteve i Cubí

Vic.- La vigília de Nadal va morir a Vic el M. Iltre. Josep Esteve i Cubí, canonge de la catedral. Era natural de Sant Joan de les Abadesses, on nasqué el gener de 1929. Cursats els estudis eclesiàstics al nostre seminari, on formà part del grup de seminaristes poetes sota el mestratge de Joan Triadú i Carles Riba, fou ordenat prevere el 17 de març de 1956.

Exercí el ministeri pastoral com a vicari en les parròquies de Campdevàrol, Crist Rei de Manresa i Centelles. Obtingué la llicenciatura en filologia romànica i passà a ser professor de llengua i literatura al Seminari Diocesà i al Col·legi de Sant Miquel dels Sants de la ciutat de Vic durant molts anys. Generacions senceres d'alumnes donen fe que amb la fina sensibilitat de Mn. Esteve aprengueren a estimar la llengua catalana a través d'autors tan prestigiosos com Lluïll, Verdaguier, Guerau de Liost, Carner, Foix i altres.

La seva vena literària molt sensible, malgrat els escassos textos editats, corria paral·lela a la seva estimació per l'art, especialment en la seva dimensió religiosa, que es va fer palesa en moltes intervencions per a assessorar les parròquies en l'adequació de temples i obres artístiques en consonància amb les noves directrius que l'Església proposava amb vista a dignificar el culte i els sagraments, sobretot com a membre de la Comissió de Sagrada Litúrgia i de la Comissió Diocesana per al Patrimoni Cultural.

Fou un dels membres fundadors de L'Albergueria, Centre de Difusió Cultural del Bisbat, i en 1985 fou designat canonge del capítol de la catedral de Vic.

Cal remarcar la seva constant col·laboració en el nostre Full Diocesà, sigui amb articles molt erudits sobre peces d'art sacre, sigui com a corrector de textos durant un llarg període.

Intervingué de manera decisiva en totes les millores i celebracions fetes els últims decennis del segle passat a redós del monestir de Sant Joan de les Abadesses, la seva predilecció de tota la vida, impulsant la junta del monestir en l'erecció del museu, els actes del retorn de les despulles de Guifre el Pelós i l'onzè centenari de la consagració del cenobi.

Afeblit en la seva salut, es retirà a la residència de les Germanetes dels Pobres de Vic, on finà a l'edat de setanta-nou anys.

La missa exequial tingué lloc el dia de Sant Esteve al monestir de Sant Joan. Fou presidida pel bisbe Mons. Romà Casanova amb l'acompanyament d'una vintena de preveres diocesans, ja que, a causa de la forta nevada que caigué, fou impossible l'assistència de molts altres companys. L'església abadessenca s'omplí de familiars i amics, que pregaren perquè Mn. Josep Esteve, sacerdot, hagi trobat acollença en el Déu, autor de tota bellesa, que ell tant va saber copsar, conèixer i fer estimar.

Guies espirituals | Pere Casas

Els dos deixebles de Joan que van apuntar-se a la fila de seguidors de Jesús van estar de sort. Van tenir un guia que els l'assenyalà amb el dit: «Mireu l'Anyell de Déu.»

Temps enrere, sobretot els pares, també ens assenyalaven el nostre camí cristià. Ens ensenyaren a pregar, ens portaven a missa, ens feien viure tota una sèrie de valors i d'actituds que encara tenim com a sagrats. Avui, però, el panorama ha canviat molt. En nombroses llars ja ni es parla de Déu ni s'ensenya el parenostre. Els nens i joves no tenen ningú que els mostri «l'Anyell de Déu» ni els faci

reflexionar sobre la fe. Més aviat creixen en un clima d'indiferència religiosa o de crítica desmesurada contra la religió. I em pregunto: com podran creure en Aquell de qui no han sentit a parlar?

Si els pares no són guies espirituals, no és estrany que trobem entre nosaltres un nombre cada vegada més elevat de nens i joves sense fe.

«Veieren on s'allotjava
i es quedaren amb ell»

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestal de Vic (3)

La visita pastoral a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de **Calldetenes** es va organitzar d'aquesta manera: guiats pel senyor rector, Mn. Joan Ripoll i Rovira, el senyor bisbe va a començar per la visita als malalts; després va parlar amb els confirmands. Una malalta deia al bisbe: «De petits, anàvem a missa els vuit germans i, en tornar a casa a peu, la mare ens explicava el sermó del rector.» Que bonic, el bon temps dels nostres avis!

El **dimecres dia 12** va visitar Sant Llätzer i l'ermita de Sant Francesc-s'hi-moria. També, aquest mateix dia, visità Sant Tomàs i el seu centre ocupacional, amb les seves diferents seccions.

El **diumenge dia 13** visità la petita comunitat de Sant Martí de Riudeperes, on hi ha el monument dels màrtirs que van donar la vida per ser fidels a la fe. Entre ells, la beata Maria del Patrocini de St. Josep, venerada en un altar nou de les Carmelites Descalces de Santa Teresa de Vic.

En la missa estacional de Calldetenes hi hagué onze confirmacions que donaren el to a l'eucaristia d'una església plena. Magnífica petita orquestra jove! «Sigueu fidels als talents que heu rebut de Déu», els deia el bisbe comentant l'evangeli del dia. En acabar, Mons. Romà Casanova visità l'ermita de Sant Marc mentre el sol es ponía sobre la Plana. Moment idil·lic en què són permeses totes les esperances.

Pregària d'estar per casa (en començar l'any nou) | Pere Fradera .....

Amb il·lusió començo aquest any nou. Una nova etapa en l'apassionant aventura de la vida. Al mateix temps l'enceto amb el convenciment que, com els anys anteriors, aquest també m'ofereirà moments de tota mena. Et demano, Senyor, que sàpiga assaborir els moments dolços i agradables: el caliu de la família i dels amics que m'envolten, les celebracions festives, l'encant dels dies assolats, de les postes de sol i de les nits estelades, l'esclat de les flors i el cant dels ocells... les experiències i els coneixements que assoliré de nou... els llibres, la música, la pregària... Quin goig poder fruit d'aquests regals que ens ofereixes amb tanta bondat!

Et demano també que sàpiga encaixar amb pau i serenor els moments difícils i amargs que sorgiran al llarg de l'any: els fracassos, les xacres o malalties, les incomprendions, les contradiccions que porto a sobre, el mal que causaré als altres i el que rebré... Que siguin una oportunitat per a purificar la meua vida.

Igualment et demano que sàpiga viure amb dignitat aquells esdeveniments que es van donant al nostre entorn i van marcant la nostra vida: els maldecaps i preocupacions de tantes persones que ens envolten, la malaltia i el sofriment dels qui estimem, el degoteig de la mort d'aquells que fins ara feien camí amb nosaltres...

I, més enllà d'aquests interessos immediats i pròxims, vull pregar encara pel món i tots els qui l'habitarem. Que sapiguem construir relacions i diàlegs de pau a l'hora

de conviure enmig de les nostres diferències culturals, polítiques, econòmiques... Que puguem dissoldre d'una vegada els exèrcits i el seu armament. Que trobem respostes justes i solidàries a l'escàndol d'un món dividit entre una riquesa impúdica i una misèria denigrant. Que tothom tingui accés als mitjans que permeten de viure dignament: la cultura, l'habitatge, l'aliment, la sanitat...

Que no sigui indiferent a aquestes necessitats del nostre món. Que sàpiga frenar i retallar el que calgui perquè els qui no tenen puguin accedir al que a mi em sobra. Que sàpiga mirar el món com la casa de tots i sàpiga veure en tothom un germà

Que, al llarg de l'any, vagi assaborint la benedicció que llegim a missa aquest primer dia de l'any, la benedicció que Moisès proposa a Aharon (Nm 8,22-27), la mateixa benedicció que la meua mare, amb retocs franciscans, em desitjà la vigília del meu viatge a l'Índia i que, des de llavors, m'ha acompanyat sempre:

*Que el Senyor et beneeixi i et guardi,
que et faci veure la claror de la seva mirada
i et doni la pau.*

*Que el seu ajut t'acompanyi sempre
en l'esforç i el treball de cada dia.*

A Déu, la nostra lloança i agrament per sempre.

(Casal La Salle, Pereres, 1 de gener del 2009)

Pregària per la unitat dels cristians | Romà Casanova, bisbe de Vic .....

Les divisions entre les diferents Esglésies i comunitats cristianes són contràries a la voluntat de Crist, que vol una sola i única Església visible: *Que tots siguin u, com vós, Pare, esteu en mi i jo en vós. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que vós m'heu enviat* (Jn 17,21). Aquest és el principi que ha de moure la pregària i el treball per la unitat dels cristians. Tota persona verament cristiana i eclesial ha de portar en el seu cor el neguit per la unitat visible de l'Església de Crist. El neguit s'ha de fer pregària esperançada, sabent que el Senyor en el moment oportú farà possible allò que sembla impossible a les forces humanes.

El Concili Ecumènic Vaticà II recordava a tots els cristians que, «ja des de bon començament, en aquesta Església de Déu, una i única es produïren algunes esquinçades, que l'Apòstol criticava i condemnava asprament; i en segles posteriors hi hagué divisions més extenses i Comunitats no petites s'apartaren de la plena comunió de l'Església Catòlica, de vegades no sense culpa de totes dues bandes. Però els qui ara neixen en les dites comunitats i s'hi formen en la fe de Crist, no poden ésser acusats del pecat de la separació, i l'Església Catòlica els abraça amb reverència i estimació fraternes» (*Unitatis Redintegratio*, 3).

Hem de pregar, doncs, per la unitat de tots els

cristians des d'aquesta perspectiva que ens mostra l'Església. Una pregària que desitja arribar al cor de Déu, el qual vol la unitat visible de la seva Església. L'Església volguda per Déu té la nota pròpia de la unitat. La unitat pertany a la «una, santa Església de Crist», i nosaltres creiem, amb paraules del Vaticà II, que aquesta «subsisteix en l'Església Catòlica». I, al mateix temps que afirma aquesta veritat de fe per als catòlics, el Concili diu també que els qui creuen en Crist i han rebut ritualment el baptisme estan en una certa comunió, encara que no perfecta, amb l'Església catòlica (cf. UR, 3).

La pregària per la unitat dels cristians ha de tenir també la característica de la petició de perdó. Ens hem de saber reconciliar entre nosaltres, perdonant les ofenses de temps passats i els oblits del moment present. Hem de pregar «pels» germans de les altres confessions cristianes; però també hem de pregar «amb» els cristians d'Esglésies i comunitats diverses de la nostra, com a germans en Crist, en moltes ocasions, i certament aquesta, de la pregària per la unitat, n'és una de molt significativa.

I no oblidem el que el Concili anomena l'ecumenisme espiritual, amb aquests elements: la conversió personal, la santificació de la vida, el perdó mutu, el servei humil i l'amor desinteressat (cf. UR, 6-9).

Santuari de Lord .....

Aquest santuari ubicat a Sant Llorenç de Morunys, bisbat de Solsona, l'any 1971 va iniciar una nova etapa de la seva història amb l'establiment d'una petita comunitat que volia dedicar-se a la vida monàstica.

Recentment, el passat 21 de desembre, es va donar per inaugurada la restauració de l'edifici amb l'obertura d'un espai destinat a hostatgeria per a persones que vulguin fer-hi una trobada o un dies de recés. Són nou en total les habitacions disponibles, grans, ben acondiciades i amb excel·lents vistes sobre la vall. La dificultat que representa haver de pujar a peu el darrer tram de camí queda compensada per l'amplitud d'horitzons que s'albiren i l'escalf de l'acolliment. Per als qui no coneguin aquest indret i vulguin tenir-ne informació més detallada poden consultar la pàgina web del santuari: www.comunitatdelord.org.

Agenda litúrgica de la setmana .....

18 ■ Diumenge II de durant l'any
/ **B.** Santa Beatriu, verge (s. XIII).
Santa Josefina Bakhita, verge
(†1947).

Lectures: 1Samuel 3,3b-10.19 /
Salm 39 / 1Corintis 6,13c-15a.17-
20

Litúrgia de les hores: Setmana II

19 ■ Dilluns. Sant Màrius, màrtir
(†270). Sant Canut, màrtir (s. XI).
Santa Pia, màrtir.

Lectures: Hebreus 5,1-10 / Salm
109 / Marc 2,18-22

20 ■ Dimarts. ■ Sant Sebastià,
màrtir (†288). Sant Fabià, papa i
màrtir.

Lectures: Hebreus 6,10-20 / Salm
110 / Marc 2,23-28

21 ■ Dimecres. Sant Fructuós,
bisbe, i els seus diaques Auguri i
Eulogi, màrtirs (†259).

Lectures: Hebreus 7,1-3.15-17 /
Salm 109 / Marc 3,1-6

22 ■ Dijous. ■ Sant Vicenç, diaca
(s. III). Santa Agnès, verge i màrtir
(†304).

Lectures: Hebreus 7,25-8,6 / Salm

39 / Marc 3,7-12

23 □ Divendres. Sant Ildefons,
bisbe (†667). Sant Francesc Gil de
Frederic, màrtir (†1745).

Lectures: Hebreus 8,6-13 / Salm
84 / Marc 3,13-19

24 □ Dissabte. Sant Francesc de
Sales, bisbe i doctor de l'Església
(†1622).

Lectures: Hebreus 9,2-3.11-14 /
Salm 46 / Marc 3,20-21

25 ■ Diumenge III de durant l'any
/ **B.** La Conversió de sant Pau,
apòstol. Santa Elvira, verge (s. XII).

En temps de crisi, «Comunitats fraterne» | Jornada de les migracions | Ramon Bufi i Joan Vera, de càritas Diocesana de Vic .....

Mirada amb ulls humans

Les migracions han existit sempre i continuaran existint. Avui en el món hi ha 191 milions de persones, un 3% de la població mundial, que es veuen obligats a emigrar a causa dels interessos o del desinterès dels països rics a través d'organismes com el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial, l'Organització Mundial del Comerç. Un fenomen que, ben gestionat, porta molts beneficis a la societat d'acollença i suposa un enriquiment cultural. Emigrar no és cap mal; més de la meitat dels catalans, segons un estudi recent, venim d'immigrants africans; el problema està en les causes que ho provoquen:

— En l'*origen*: les situacions d'injustícia econòmica, de subdesenvolupament, de violència i de mancances fonamentals.

— En el *camí*: traficants i intermediaris.

— En la *destinació*: lleis injustes, abusos i explotació.

Actualment a Catalunya les persones nouvingudes provenen de 176 estats diferents, principalment del Marroc, Equador, Romania, Bolívia i Colòmbia. Catalunya va essent, des de fa temps, un mosaic de cultures i religions, que ens dibuixa un futur nou.

Foto: Sergi Càmarà

Aquest futur es construeix realitzant dos tipus de treball: l'un és el que fan diferents entitats i institucions de les nostres comarques que treballen a favor de la convivència i la cohesió social, intentant oferir comunitats fraterne, com diu el lema de la campanya. En citem només algunes: Bages per a Tothom i l'Associació Cultural Islàmica del Bages; a Osona: Veus Diverses, Amic Amazic, Jameiat Essalam o l'Associació d'Equatorians; a l'Anoia: la Fundació Sociocultural Atlas

Cartell Campanya

o Baula de Santa Margarida de Montbui; a Tàrraga l'Associació d'Immigrants Guineans de Lleida SABU i Assalama de Cervera.

Un altre treball és denunciar tota mena de situacions d'injustícia o tota llei oficial com han fet les nostres Càritas mitjançant Càritas Catalunya: la Llei d'estrangeria, que és una llei injusta i discriminatòria, o bé la Directiva sobre les expulsions de les persones immigrades en situació administrativa irregular, que no respecta els drets de les persones i els drets de protecció dels infants.

Mirada amb ulls de fe

Massa sovint analitzem i jutgem les realitats amb els criteris que corren pel carrer, sense parar-nos a pensar detingudament el que es diu i, per suposat, sense preguntar-nos què hi diu la nostra fe en Jesucrist. Una

persona cabal no hauria d'actuar així i molt menys un cristià. El que sentim a alguns creients sobre els immigrants fa escruir i mostra la pobresa de la seva fe i el desconeixement de la Paraula de Déu. L'amor que Déu els té s'expressa a vegades d'una manera molt tallant: *Maleït el qui violi els drets de l'immigrant, de l'orfe o de la viuda* (Lv 27,19); d'altres aplaudint l'acolliment: *Veniu, beneïts del meu Pare, perquè era foraster i em va acollir* (Mt 25,35); d'altres convidant-los a construir junts la societat: *Quan un immigrant vingui a instal·lar-se al costat vostre, en el vostre país, considereu-lo com un nadiu, com*

un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix (Lv 19,34). L'estil de Jesús és el de l'acolliment a tothom, especialment als més necessitats, a qui a vegades posa com a model, que *ens passaran al davant en el Regne del cel*.

Les comunitats cristianes, les parròquies, hauriem d'escoltar el clam dels nouvinguts com el clam de Jesús mateix. L'atenció pastoral i catequètica ens ho demana, i a ells també els agradaria que les portes de les nostres celebracions fossin més obertes, com ens diu l'Adriana en l'entrevista. El lema de la campanya és igualment un clam en aquesta direcció: En temps de crisi, comunitats fraterne.

Entrevista

Néstor Fabio Guio i Adriana Patricia Gutiérrez, amb els seus dos fills, van venir de Colòmbia i ara viuen a Sant Hipòlit de Voltregà (Osona). Amb un català fluid expliquen l'experiència d'una família que un dia va decidir marxar de casa...

— De Colòmbia a Catalunya?

La situació socioeconòmica al meu país és complicada –introdueix en Néstor–. No hi ha gaires oportunitats. Vaig arribar fa cinc anys a Catalunya amb un contracte en origen a través d'un conveni bilateral entre l'Estat espanyol i el meu país. Vaig començar treballant en una granja porcina a Tarragona i ara ho faig en una d'aquí Osona.

— ... continua l'Adriana:

Vaig venir amb en Sebastián i la Daniela, que tenen 14 i 10 anys, dos anys més tard, amb el reagrupament familiar. Em vaig diplomar en administració d'empreses al meu país però no he trobat feina. Ara estic en l'atur i, quan puc, faig feines de servei domèstic... Quan vaig arribar a la comarca em va anar molt bé anar a l'escola d'adults, aprendre català i saber del poble on vivia.

— Quines són les principals dificultats quan marxés de casa?

Moltes: la feina, l'habitatge... però sobretot trobem a faltar la vida comunitària. A Bogotà participàvem activament en la parròquia, fèiem més vida de família i la relació amb els veïns era més intensa. Ens ha costat integrar-nos, tot i que hi ha persones i famílies que ens han acollit molt bé.

— Com heu viscut en un altre país la vostra fe? Ens va sobtar que aquí les esglésies fossin

tancades. Al principi vam participar en les celebracions de l'Església Evangèlica. Nosaltres som de tradició catòlica –afegeix l'Adriana–. Aquí l'aspecte religiós no està en un primer pla, a missa només hi ha gent gran. Estàvem acostumats a unes celebracions més alegres i participatives. Ara hem trobat un espai per a celebrar la nostra fe en les celebracions del dissabte als Claretians.

— Què espereu de la gent d'aquí?

Catalunya és la nostra segona terra i podem ser catalans i colombians alhora. Aviat tindrem la doble nacionalitat. Ens sentim acceptats i som del poble. A les estones lliures –afegeix en Néstor– entreno dos equips de futbol... Algun dia ens agradaria que ens deixessin de considerar immigrants.

— Què recomanaríeu a les persones que arriben d'altres països?

Volem donar ànims a tots els qui arriben, que tinguin paciència i que entre tots acceptem les diferències. Integrar-se és possible, nosaltres en tenim experiència. L'espècie humana és una i junts hem de construir un món millor.